

10 YEARS, 10 PEOPLE, 10 CAKES

10 év, 10 ember, 10 torta

szöveg *text by* **Tillinger Zsófi**

fotó *photography* **Ajkai Dávid**

styling **TheFour**

smink és haj *make up and hair* **Tauz Nóra, Szelecsényi Rita, Titkos Bernadett, Véger Fibi**

torta *cake* **Nándori cukrászda**

„AZ ÜNNEP A KÜLÖNBÖZÉS. AZ ÜNNEP A MÉLY ÉS VARÁZSOS RENDELYGÉS” – ÍRTA BÖLCS BELELÁTÁSSAL MÁRAI SÁNDOR, MI PEDIG A KÖLTŐI GONDOLAT NYOMÁN FELKÉRTÜNK TÍZ KÜLÖNBÖZŐ ÉS VARÁZSLATOSAN RENDELYGŐ EMBERT, HOGY OSSZA MEG VELÜNK GONDOLATAIT AZ ÉLETRŐL, SIKEREKRŐL, INSPIRÁCIÓRÓL, ÉRTÉKEKRŐL – ÉS AZ ÜNNEPEKRŐL. LEGYEN AZ SZÍNÉSZ, DALSZERZŐ, SPORTOLÓ, SÉF, DIVATTERVEZŐ, IRODALMÁR, KÖZISMERT MÉDIASZEMÉLYISÉG VAGY ÉPP KOREOGRÁFUS, VAN EGY KÖZÖS VONÁSUK: IMÁDJÁK, AMIT CSINÁLNAK, ÉS AKÁRMILYEN MAGASRA JUTOTTAK IS AZ ÉLETBEN, MINDEGYIKÜJÜKET MEG TUD IHLETNI EGY ÍNYCSIKLANDÓ TORTA!

“CELEBRATION IS SPECIALTY. CELEBRATION IS A DEEP AND MAGICAL UNCOMMONNESS”, WROTE HUNGARIAN POET SÁNDOR MÁRAI WISELY. UPON THIS POETIC THOUGHT, WE ASKED TEN MAGICALLY UNCOMMON PEOPLE TO SHARE THEIR THOUGHTS ABOUT LIFE, SUCCESS, INSPIRATION, VALUES – AND HOLIDAYS. WHETHER AN ACTOR, SONGWRITER, ATHLETE, CHEF, FASHION DESIGNER, LITERARY CRITIC, WELL-KNOWN MEDIA PERSONALITY, OR A CHOREOGRAPHER, THEY ALL HAVE ONE COMMON FEATURE: THEY ADMIRE WHAT THEY DO AND WHAT THEY HAVE ACHIEVED IN THEIR LIVES. AND NOT TO MENTION: ALL OF THEM CAN BE INSPIRED BY A DELICIOUS CAKE!

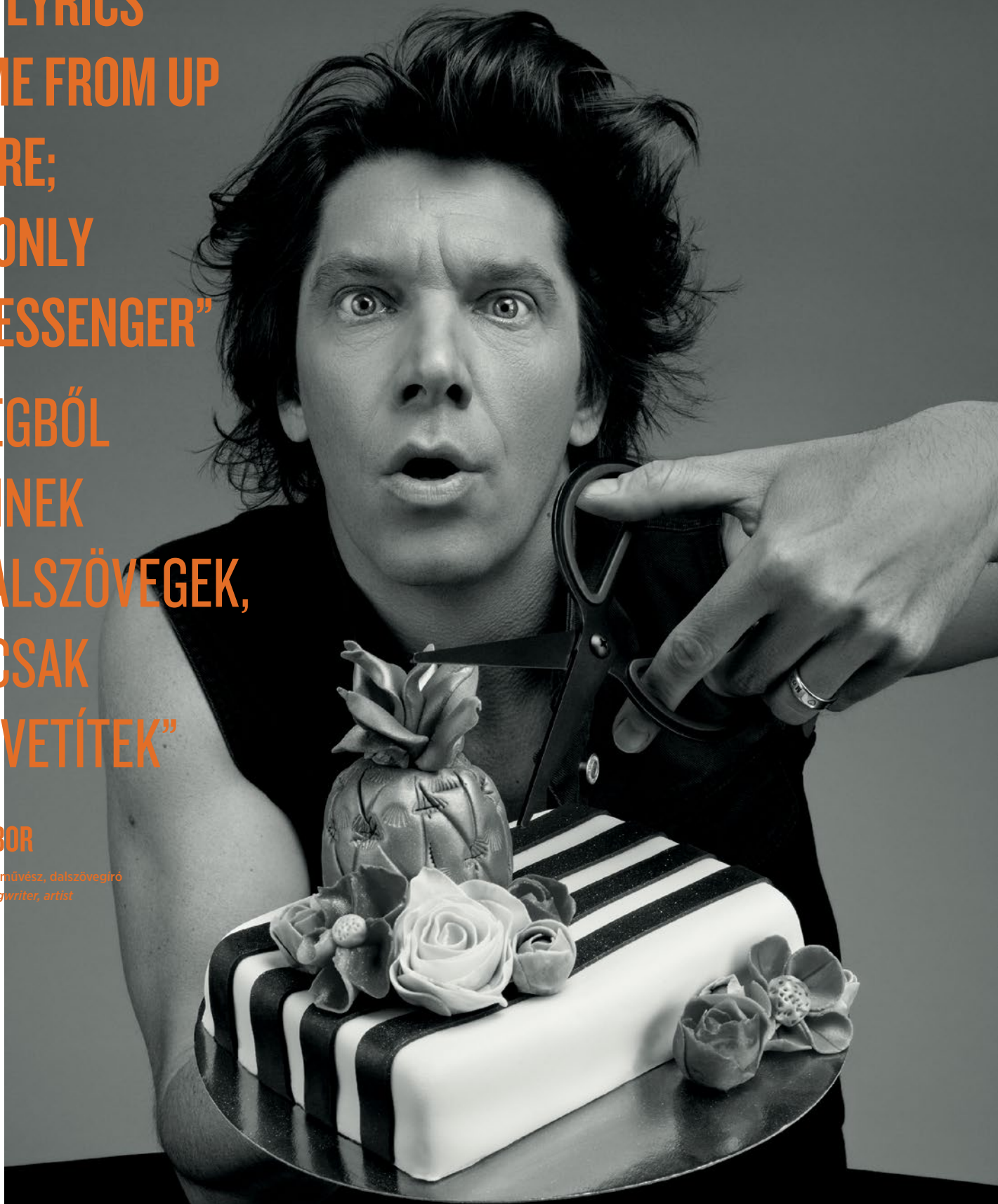
N
NANDORI CUKI SZDA

“THE LYRICS
COME FROM UP
THERE;
I’M ONLY
A MESSENGER”

„AZ ÉGBŐL
JÖNNEK
A DALSZÖVEGEK,
ÉN CSAK
KÖZVETÍTEK”

KISS TIBOR

zenész, képzőművész, dalszövegíró
musician, songwriter, artist

Tavalyelőtt lett 25 éves a Quimby. Leültetek egy kicsit elgondolkozni ennél a jubileumnál arról, mit értetek el idáig?

Elsősorban azzal foglalkozunk, hogy merre tovább. A zenekarban egy irányba állnak a vektorok: csak olyat csinálunk, ami mind a hatunknak működik. Egy biztos: úgy szeretnénk továbbmenni, hogy minden belülről fakadjon és mindannyiunkat izgalomban tartson.

A gimisek éneklék még dajdanozva a dalaitokat? Kik hallgatnak mostanában Quimbyt?

Nem csináltunk közvélemény-kutatást róla, de úgy látom, hogy... mindenki. Amellett, hogy van egy korunkbeli, 40 év körüli törzsgárdánk, a 8 éves-től a 80 évesig csatlakoznak hozzájuk; a gimisektől a könyvtárosnérikig.

„Inkább meghalok, mint hogy 45 évesen is a Satisfactiont énekeljem” – mondta Mick Jagger huszonevesen. Ő most épp 74 éves, és még mindig éneklé a Satisfactiont. Te el tudod képzelni, hogy 74 évesen még színpadon legyél a Quimbyvel? Van szavatosságotok?

Zenélni akármekkora lehet. Amíg be nem verik a koporsószőget. Ha önzonos, és valóban a zene a főszereplő, nem számít a kor. Viszont azt meg kell érezni, hogy milyen játszótérek állnak jól egy 30, 50 vagy 70 évesnek. Szóltunk is a haveroknak, hogy mondják meg, ha nagyon cikik leszünk: nem akkor lesznek jófejek, ha csöndben maradnak és nem jelzik nekünk, hogy fiúk, ezt már nem kéne.

Te magad milyen zenét hallgatsz?

Mindent, az utcazajtól Rahmanyinovig. Sokszor direkt nem hallgatok semmit: jobban szeretek olykor felületesen, háttérzeneként hallgatni valamit. Nagy kacatja van a fejemben. Gyakran azt érzem, egy átjáróház van odabent, temérdek ajtóval és ablakkal, melyek kinyílnak, azokon beröppen valami, majd gyorsan becsapódik az ajtó mögöttes, nehogy elveszen. De kifejezetten szeretek egyetlen dalban elmerülni, magamévá tenni. Átjárom a dalt, és olykor akármilyen fárasztó is, a zenével fekszem, álmodok és kelek, hogy végül velejeig az enyém legyen.

Mi volt a legeksztatikusabb színpadi élményed?

Rengeteg volt, és ez nem is függ színpadtól; akár egy baráti kanapén zenélés is lehet – ha elkapjuk az energiát, ráülünk és suhanunk vele, az ekstázis. De a zenével kapcsolatos örömeim a legnagyobbak. A pompa, a tűzijáték és az extázis olyan szintje, mikor azt érzed, hogy nagyon sokan együtt vagytok a zene által: egyfajta cyber-barbár-ősközösséggé válunk a koncert során. Rituális élmény, törzsi varázslat. Ilyenkor öntudatlanul repül ki a kezemből a muzsika – ezt szeretem a legjobban.

Honnan jönnek a dalszövegeid?

Az égből. Én csak közvetítek. Az én érdemem talán annyi, hogy odafigyelek ezekre az üzenetekre. Habér elég kritikus vagyok magammal szemben, az ilyenfajta lázas állapotú dalírásnál előfordul, hogy én sem látom magamat tisztán.

Mit jelent számodra az ünnep?

Nem vagyok ráfeszülve a dátumokra: borzasztóan egyszerű, hétköznapi pillanatok válhatnak ünnepekké. Ebből rengeteg van az életemben, és épp azért ilyen ünnepien tökéletesek ezek a pillanatok, mert nem várja az ember.

Last year, legendary music band Quimby turned 25 years old. Upon this anniversary, did you have a moment to sit down and think about your achievements?

Primarily, we are focusing on where to go in the future. Vectors are in one direction in the band: we only do what works for all six of us. One thing is for sure: everything must come from our hearts and guts, and should keep us all excited.

Are high schoolers still chanting your songs? Who is listening to Quimby lately?

We haven't done a survey about it, but I think... everybody. Our regular group of fans that are our age, around 40, have been joined by fans from the ages of 8 to 80; from high schoolers to older librarian types.

„I'd rather be dead than sing Satisfaction when I'm 45” – said Mick Jagger in his 20s. He is 74 years old now and still sings Satisfaction. Can you imagine being on stage at the age of 74 with Quimby? Do you have an expiration date?

You can always play music, until you kick the bucket. If it is genuine and the music is really the protagonist, age doesn't matter. But you have to find out what kind of playing fields fit a 30, 50 or 70 year old. We have asked our friends to tell us if we become embarrassing: they won't be cool if they remain silent and don't tell us „hey guys, you shouldn't be doing this anymore.”

What kind of music do you listen to?

Everything from street noise to Rachmaninoff. Much of the time, I don't listen to anything on purpose: sometimes I prefer listening to something only as a background music. There's a lot of „junk noise” in my head. Sometimes I feel there is a gateway inside; large doors and windows open, things float through and they quickly snap closed to avoid losing these things. But I also love to immerse myself in a single song, to embrace it. I absorb the song and sometimes, no matter how tired I am, I go to sleep with the music so it enters my dreams and eventually, I can embrace it completely.

What was your most ecstatic stage experience?

There has been plenty of ecstatic experiences, and they don't even depend on the stage; it can be a spontaneous jam session on a friend's couch – if we catch the vibe, hold onto it and ride along with it, that is ecstasy. Music-related pleasures are the greatest. It is a level of splendor, fireworks and ecstasy when you feel that many of you are together through music: we can become a kind of cyber-barbarian-prehistoric community during a concert. It's a ritualistic experience, a tribal spell. In these moments, music emits from my hands and throat unconsciously – this is what I like the most.

Where do your lyrics come from?

From the heavens, from up there. I'm just conveying them. My only credit, perhaps, is that I am listening to these messages. Although I'm quite critical of myself, during this kind of feverish songwriting process, I can't even see myself clearly.

What does holiday mean to you?

I'm not bothered about the dates: very simple, casual moments can be a celebration too. There are a lot of these in my life, and these moments are perfect because they are truly unexpected.

“I LOVE
PLAYING
ROLES
UNEXPECTED
OF ME”

„IMÁDOK
OLYANOKAT
JÁTSZANI,
AKIKET NEM
NÉZNEK KI
BELŐLEM”

TENKI RÉKA

Jászai Mari-díjas színésznő
Jászai Mari Award-winning actress

Hogyan élted meg az Oscar-díjra jelölt, Arany Medve-díjas *Testről és lélekről* sikerét?

Nagyon hálás vagyok érte. Bámulatos érzés és hatalmas büszkeség, hogy egy ilyen utat bejárt magyar produkcióban szerepelhettem.

Milyen szerepeket alakítasz a legszívesebben?

Különösen szeretek olyan karaktereket játszani, amelyeknél nem egyértelmű, hogy nekem kellene játszaniuk. Például borzasztóan szerettem a *Csak színház és más semmiben* az elviselhetetlen, iszonyúan gonosz jelmeztervező karakterét. Imádtam őt alakítani, ahogy a *Testről és lélekről* pszichológusnőjét is, aki egyáltalán nem olyan, mint én. Ezekben a szerepekben nagyon jó megmutatni, hogy akár ezt is meg tudom csinálni.

Ha ennyire mások a kedvenc szerepeid, mint te, hogyan építkezel magadból egy karakter megformálásakor?

Magamból fogalmazom meg a szerepeimet, még akkor is, ha nem olyanok, mint én. Másféle tulajdonságokra helyezem ilyenkor a hangsúlyt. Például a számító és kegyetlen jelmeztervező, Edit karakterét azért is élveztem annyira, mert mindenféle viselkedést, illemt és jómodort félrerakva kimondhattam: utállak.

Milyen embernek tartod magad?

Érzékeny vagyok és kitartó, emellett maximalista önmagammal szemben. Addig csinálom valamit, amíg a legjobb nem lesz – és imádhatta mindenki, lehetett teljesen pozitív visszhangja az alakításomnak, az sem érdekel, ha nem vagyok elégedett és nem érzem azt, hogy mindent megtettem. Merni kell tenni; nem szoktam a víz partján ácsorogni: általában elsőre beleugrom a medencébe, mindegy, milyen mély vagy hideg a víz. A közönséget nem figyelem; a belső rendszer érdekel.

Hogyan töltödsz fel?

Utazással és teljes otthonmaradással. Egyrészt borzasztóan inspiráló számomra, hogy más kultúrákat tapasztaljak meg és kikerüljek a komfortzónámból. Amikor viszont nem utazom, akkor csodálatosan jó a kertben olvasgatni vagy épp sétálgatni a kutyánkkal. A komfortzónán belül és kívül is teljesen fel tudok töltődni.

Mit jelent számodra az ünnep?

Nagyon örülök az úgynevezett időszakos időpontoknak, amelyeket muszáj betartani és nem lehet lemondani. Mivel annyi minden történik egész évben, ami miatt nem tudunk eleget egymással foglalkozni, kifejezetten örülök a dátumoknak és a hagyományoknak: beírom a naptáramba, készülök rájuk, emiatt pedig azon az adott napon csakis ott és azokkal szeretnék lenni, akik igazán fontosak.

How did you feel about the success of the Golden Bear Prize-winner and Oscar-nominated film *On Body and Soul*?

I am very grateful for it. It is an amazing feeling and I feel a great pride that I could take part in a Hungarian production that covered such a journey.

Which roles do you like most?

I like to play characters, in particular, that are not obvious roles for me. For example, I was very fond of the unbearable, terribly evil costume designer in the series *Just Theatre and Nothing More*. I loved to play this role, just as much as I loved playing the psychologist of the film *On Body and Soul*, who is also not like me at all. It was good to show that I can manage performing these unexpected roles well.

If your favourite roles are not like you, how do you benefit from yourself when you form a character?

I still create these roles from myself, even if they are not like me. I emphasize other features. For example, I enjoyed the character of that cunning and cruel costume designer, Edit, because, besides all sorts of my behaviour, like decency and good manners, I can still say to someone: I hate you.

How would you describe yourself?

I am sensitive, persistent, and, also a maximalist towards myself. I will do something until it is the best for me. Even if everyone enjoyed it, and there was entirely positive feedback about the performance, I don't care if I am not content with what I've done. You must dare to act; I'm not standing on the edge of the water: I jump into the pool without a second thought, no matter how deep or cold the water is. I do not pay attention to the audience; I am interested in the internal system.

How do you recreate?

By traveling, and total retreat and immersion. It is terrifically inspirational for me to learn other cultures and leave my comfort zone. When I am not traveling, it is just as wonderful to read in the garden or just walk with our dog. I am able to fully recreate both inside and outside of my comfort zone.

What does holiday mean to you?

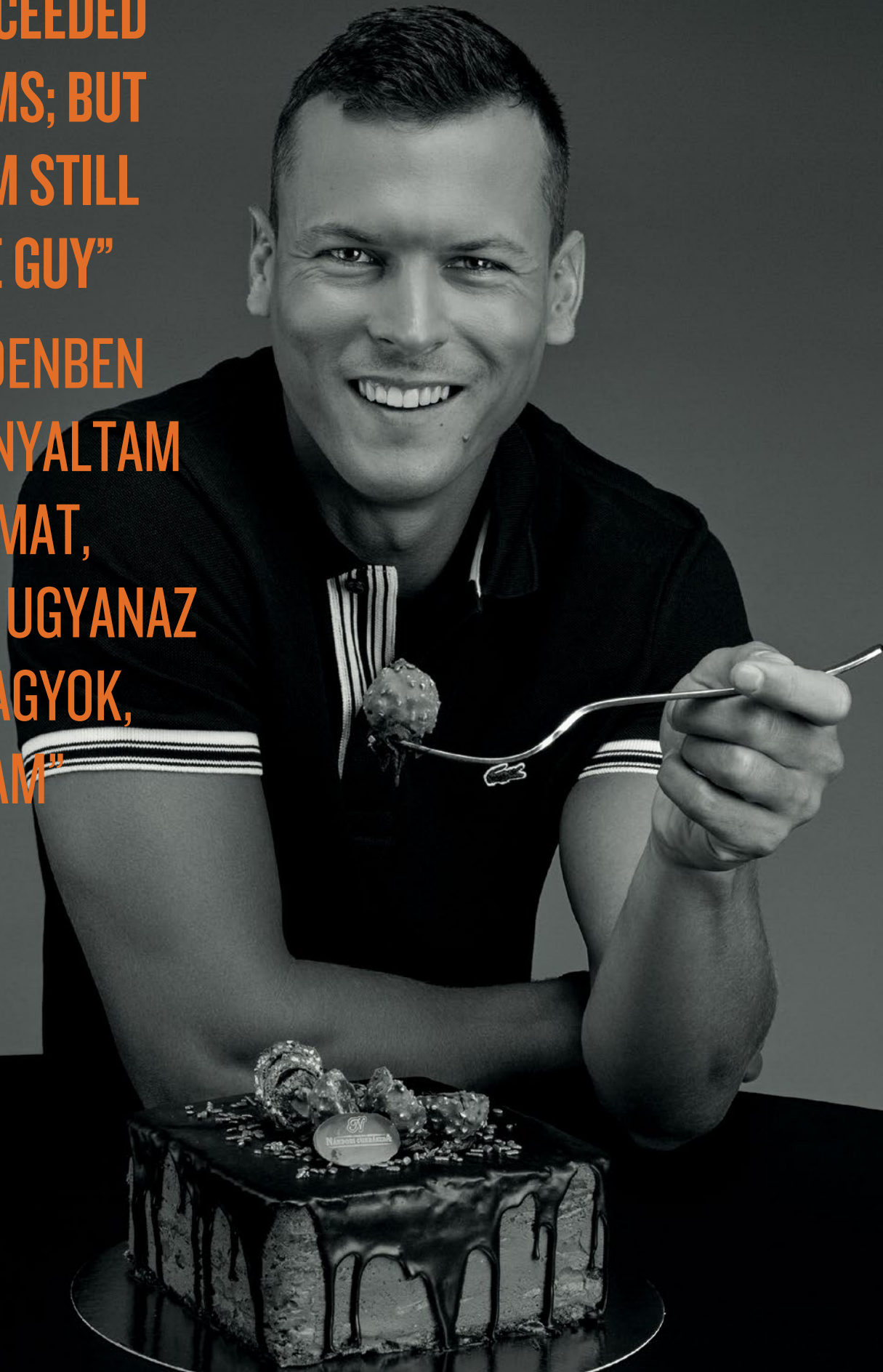
I am happy with the so-called mandatory dates that must be respected and cannot be resigned. Since so many things are happening all year and we are not able to spend enough time with each other, I am very grateful for these traditions: I book the dates in my calendar and I prepare for them, so when they come I am able to be with those who are very important in my life.

“IN MANY WAYS,
I HAVE EXCEEDED
MY DREAMS; BUT
INSIDE, I’M STILL
THE SAME GUY”

„SOK MINDENBEN
TÚLSZÁRNYALTAM
AZ ÁLMAIMAT,
DE BELÜL UGYANAZ
A SRÁC VAGYOK,
AKI VOLTAM”

BAJI BALÁZS

*világbajnoki bronzérmes gátfutó
athlete specialized in hurdles,
won the bronze medal during
the World Championship*

A tavalyi év számodra a sikerekről szólt; történelmi bronzérem a londoni világbajnokságon, és az év sportolója cím, hogy csak a legnagyobbakat említsem. Hogyan élted meg ezeket? Jóllakottá vagy még éhesebbé tettek?

Igen, ezek a sikerek azóta is nagyon inspirálnak! Nem vagyok még abban a korban, hogy ezekkel megelégedjek, még szeretném megismételni és újra átélni ezeket. Ugyanakkor megnyugtató, mert azt érzem, elértem már olyan eredményeket a pályafutásom során, melyekkel akár már ma nyugodtan vonulhatnék vissza. Jelen pillanatban a sport az első, most kell kihoznom magamból a maximumot.

Egy éve megcsináltad az El Camino négyszáz kilométeres verzióját. Milyen volt több száz kilométert teljesíteni annak, aki 110 méterekben és 13 másodpercekben méri a világot?

Két hetem volt erre a távra, szóval kihoztam belőle a maximumot. Remek élmény volt, mert kiszakított a komfortzónámból, a saját kis világomból. Korábban tudatosan és sok megvonással éltem; kevés olyan dolgot engedtem be az életembe, ami a sport és a kötelezettségeim közé állt volna, de az El Caminóval ezektől meg tudtam szabadulni.

Ha a tíz évvel ezelőtti és a mai Baji Balázst összehasonlítanád, akkor melyek a legnagyobb különbségek?

Tíz éve, érettségi után kerültem fel Pestre, szóval nagy változások történtek velem az elmúlt tíz évben. Sok mindenben túlszárnyaltam az akkori álmaimat, bár sok mindenben alul is múltam. De összességében ugyanaz a fiú vagyok, aki voltam, nyilvánvalóan azzal a különbséggel, hogy a tapasztalatok és az elért eredmények miatt magabiztosabb vagyok, és több mindenről hiszem azt, hogy el tudom érni – például a sportolás mellett állatorvosként is dolgozom. Bízom benne, hogy a következő tíz év is hasonló változásokat fog hozni amellest, hogy az állandó és élvezetes dolgok is velem maradnak.

Milyen érzés nyerni? Annyira katartikus, mint amilyennek egy külső szemlélő elképzele?

Nyilván akkor rengeteg energia szabadul fel, de az El Camino rádöbentett, hogy nem feltétlenül a cél számít, hanem sokkal inkább az odavezető út. Amikor beérkezik az ember a célba, sokszor már azon gondolkodik, hogyan tovább, mi lesz a következő legyőzésre váró akadály.

Azért nyugtass meg, kérlek, hogy néhány másodpercig tudod élvezni a sikert!

Nyilvánvalóan tudok örülni neki, de tisztában vagyok vele, hogy csak egy állomásról van szó. A hétköznapi ünnepeit jobban megélem, de elsősorban olyan ember vagyok, aki figyel, hogy mi legyen a következő lépés.

Mit jelent számodra az ünnep?

Talán azt az alkalmat, amikor az ember leül és visszatekint önmagára, a múltjára, arra, amit elért. Vannak a klasszikus ünnepek: a születésnapok, családi ünnepek, de szerintem egy ünnepnek nem feltétlenül kell valamilyen dátumhoz kapcsolódnia. És az ilyen ünnepeket szeretem megosztani azokkal, akik közel állnak hozzám, velük együtt szeretem megélni ezeket a fantasztikus pillanatokat.

Last year was all about successes for you; a historical bronze medal during the World Championship in London, and you were elected Sportsman of the Year, to mention a few. How did you experience these? Did they satisfy your ambition or make you even hungrier?

These successes are still very inspiring. However, I'm not yet old enough to be satisfied with just these achievements; I'd like to repeat and experience them again. On the other hand, they are very comforting; having achieved such results in my professional career, I could retire happily even now. Sport is my priority at the moment – I have to bring the maximum out of myself.

A year ago you completed the 400 km route of El Camino. What was it like to walk hundreds of kilometres for someone who usually lives and breathes within 110 metres and 13 seconds?

I had two weeks to cover this distance, so I made the most of it. It was a wonderful experience, because it forced me out of my comfort zone, my own little world. Before, I lived very unconsciously, denying myself many experiences. I let very few things into my life that could stand between me, sports and my duties. El Camino changed that, I managed to get rid of these.

If you could compare the Balázs Baji from ten years ago with who you are today, what would be the biggest differences?

Ten years ago I moved to Pest, having freshly graduated from high school. Therefore, great changes have occurred in my life in the past ten years. In many ways, I have exceeded my dreams of that time; but in other things I've fallen short. However, thanks to my experiences and accomplishments, I'm more confident than ever, and I believe I can achieve much more. For example, in addition to my career in sports, I work as a vet. I hope that the ten years ahead of me will bring similar changes, without losing the constant, enjoyable things in life.

What does it feel like to win? Is it as cathartic as us external observers imagine it to be?

An extraordinary amount of energy is released, of course, but the El Camino made me realise that the goal doesn't necessarily matter; the road leading up to it is much more important. When you reach a goal, you immediately start thinking about what is next, and what might be the next obstacle to overcome.

Please reassure me that you can enjoy your success at least for a few moments!

I obviously enjoy it, but I'm also certain that it is merely a step. I celebrate the everyday holidays more, but first and foremost I'm the kind of person that always looks for the next step to take.

What does celebration mean for you?

Maybe the opportunity to sit down and look back; at myself; my past; the things I have achieved. There are the classic celebrations, such as birthdays and family celebrations, but I don't believe that celebrations should necessarily be connected to dates. I love sharing these special occasions with the people close to me, I love to experience these fantastic moments with them.

“I ENJOY
EVERY LITTLE
THING, THAT’S
THE ONLY
WAY IT MAKES
SENSE TO ME”

„MINDEN
APRÓSÁGOT
KIÉLVEZEK,
MERT CSAKIS
ÍGY VAN
ÉRTELME”

TOMCSÁNYI DÓRI

*Glamour Women of the Year-díjas divattervező
fashion designer granted
the Glamour Woman of the Year Award*

Olyasmit mondhat el magáról a Tomcsányi brand, amit kevés másik magyar divatmárka: jelesül, hogy a befutó megrendelésekhez már nem elég nagy hozzá a készletetek. Minek köszönhető ez a siker?

Egyrészt annak, hogy a magyar tervezők iránti figyelem idén sokkal nagyobb, mint volt. A másik, hogy olyan vonzó árakkal dolgozunk, melyek már-már fel tudják venni a versenyt a fast fashion márkákkal úgy, hogy a minőség mégis sokkal magasabb. Az általam használt színekombinációk nagyon kelendők: egy-egy Tomcsányi ruhával nagyon könnyen ki lehet tűnni a tömegből.

Hogyan definiálnád a stílusodat olyasvalakinek, aki még sosem látta a ruháidat?

A márka identitása egy poszt-szocialista és kelet-európai mix: ez a tudat keveredik a minimalizmussal, a kényelemmel, a hordhatósággal és azokkal a jól felismerhető mintákkal és színekkel, melyekkel már szezonok óta dolgozom. A kelet-európaiság és a modernitás ötvözete az, ami a márkánkban egyedinek számít. Az inspiráció számomra lehet akár a hármas metró is; ezek inkább egyfajta gegként szolgálnak, és nem jelennek meg konkrétan egy kollekcióban.

Szerinted miért bukik el sok magyar tervező?

Borzasztóan kitartónak kell lenni. Én is millió olyan alkalmat éltem át, amikor azt éreztem, hagyom a fenébe, feladom, bezárom a boltot. De annyira szeretem minden részét a kollekciók tervezésétől kezdve az előkészületeken át a bemutatóig, hogy szerencsére sikerült ezekbe az inspiráló dolgokba kapaszkodnom. Van egy vízióm arról, hol látom ezt a márkát öt vagy tíz év múlva, és ehhez a végletekig ragaszkodom. Az én egyik titkom az, hogy nagyon tudok örülni a sikereknek, legyen szó egy díjról, bemutatóról vagy épp megjelenésről. Ezeket ragadom meg, és elengedem azt, ha mondjuk nyolc hetet csúszik az anyagbeszerzés.

Ezek szerint képes vagy megélni az ünnepeket?

Abszolút! Minden apróságot próbálok megélni, kiélvezni, mert az egész csakis így kap értelmet számomra. Pár havonta igyekszem külföldre is utazni, hogy végig tudjam gondolni, hol tartok, merre kell továbbmennem, melyek azok a vadhajtások, amiktől meg kell szabadulnom. Ilyenkor más szemszögből látok rá a dolgaimra, aztán hazatérve újult erővel vetem magam a munkába. Nekem az ünnepek egyébként sincsenek feltétlenül dátumhoz kötve. Ha tartok egy vacsorapartit, ahol ott vannak azok, akik a legjobban szeretnek és akiket a legjobban szeretek, az számomra ugyanolyan emlékezetes és fontos, mint bármilyen nevezetes alkalom.

The Tomcsányi brand can claim something that only very few other Hungarian fashion brands can: namely that their stock is not big enough to support all incoming orders. What can this success be attributed to?

On one hand, Hungarian designers receive far greater attention than before. On the other hand, we have such favourable prices that they can almost compete with fast fashion brands, whereas the quality is much higher. The colour combinations I use attract many people: it is easy to stand out from the crowd with a Tomcsányi dress.

How would you define your style to somebody who has never seen your clothes?

The identity of the brand is a mix of post socialism and Eastern-European-ness. This ideology is combined with minimalism, comfort, wearability, as well as those easily recognizable patterns and colours that I have been working with for seasons. This alloy of Eastern-European-ness and modernity is what makes our brand unique. Even metro line 3 could be a source of inspiration for me; although these serve more as impressions rather than directly appearing in the collection.

What do you think is the reason for the failure of many Hungarian designers?

You have to be terribly persistent. There were a million times when I felt like saying "To the hell with it, I give up and close the shop." But I love every part of it so much — from design, through preparations, up until the shows — that fortunately I managed to hold onto these inspiring aspects of my work. I have a vision for this brand in five to ten years from now and I will hold onto these no matter what. One of my secrets is that I can be truly happy for my successes, be it an award, a show or an appearance. I cling to these, and let go of such things as an eight-week delay in the purchase of materials.

This means that you can really enjoy celebrations?

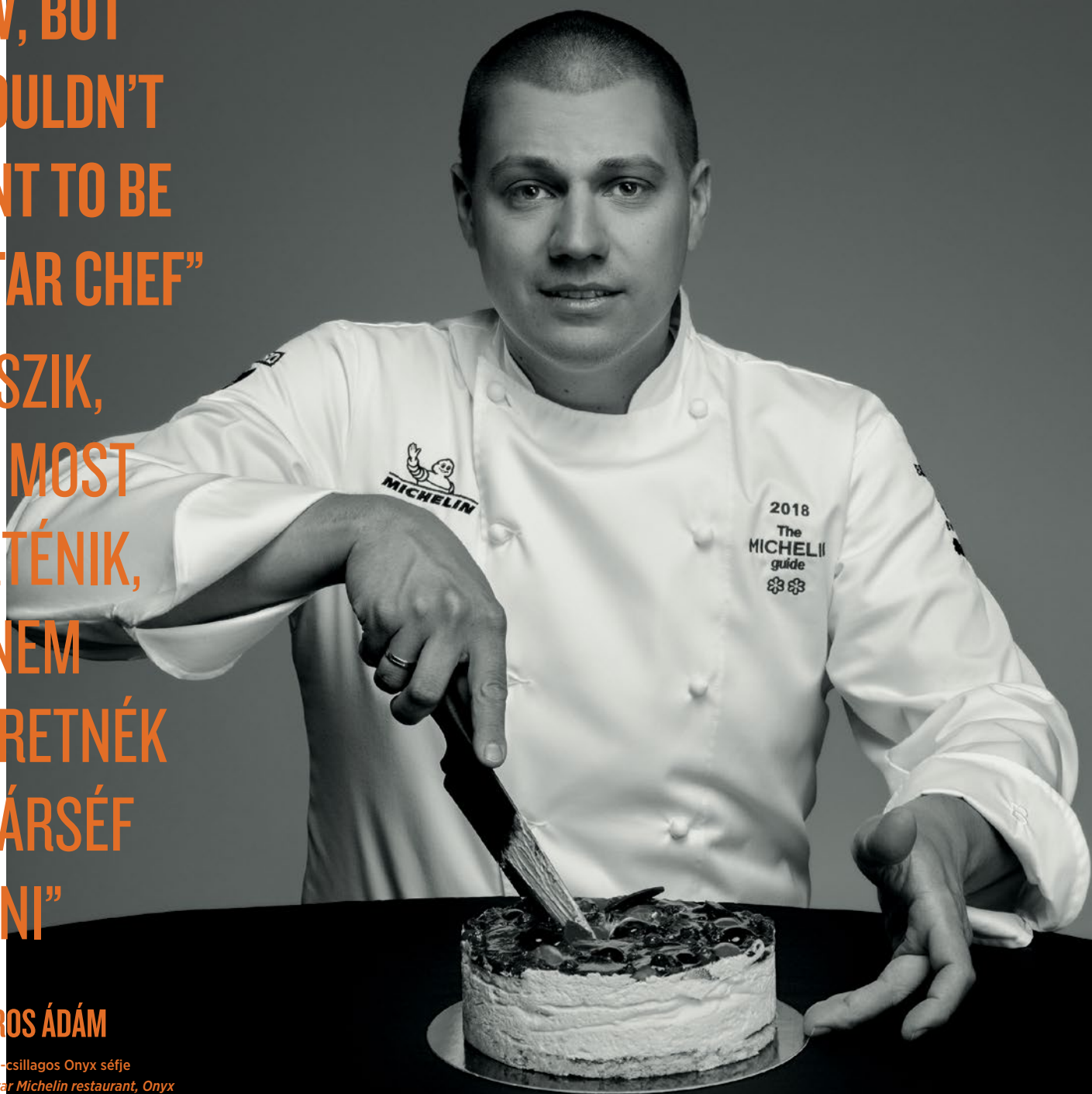
Absolutely! I try to experience and enjoy every little thing, that's the only way it makes sense to me. I try to go abroad every few months to reflect upon where I am at the moment, which direction I'm going, and what wild drivers I should get rid of. During these times I get a different perspective on everything, and once back here I can dive into my work with renewed energy. Celebrations are not necessarily connected to dates for me. Holding a dinner party with the people who love me and I love in return is just as memorable to me as any remarkable date.

“I LIKE
WHAT’S
HAPPENING
NOW, BUT
I WOULDN’T
WANT TO BE
A STAR CHEF”

„TETSZIK,
AMI MOST
TÖRTÉNIK,
DE NEM
SZERETNÉK
SZTÁRSÉF
LENNI”

MÉSZÁROS ÁDÁM

a két Michelin-csillagos Onyx séfje
chef of two-star Michelin restaurant, Onyx

Hogyan foglalnád össze az Onyxnál eddig eltöltött két évedet?

2016-ban vettem át az akkor egy Michelin-csillagos Onyx étterem irányítását, 2017-ben ezt a csillagot sikerült megtartanunk, majd 2018 tavaszán sikerült megszerezni a hazai gasztronómiai szempontból történelminek nevezhető második Michelin-csillagot. Nyilván hatalmas volt az öröm! Ami az Oscar-díj esetében egy kis arany szobrocska, az nekünk egy új séfkabát, amelyre két csillagot varrtak fel.

Mennyire változtatta meg az életeteket az újabb csillag?

Fókuszba kerültünk, rengeteg megkeresést kapunk; nagyon sokan örülnek a sikerünknek! Ennek ellenére az étteremben nem változott semmi, a figyelem középpontjában továbbra is a tökéletes ételkészítés áll, méghozzá ugyanabban a konstans minőségben.

Melyik részét élvezed a legjobban a munkádnak?

Imádok alkotni, újabb és újabb ötleteket kidolgozni. Ha valami nem működik, akkor sutba dobom, és kezdem előlről. Tetszik, ami most történik, de nem szeretnék sztárséf lenni. Nincs mesteri végzettségem; én egy szakács vagyok, egy séf, aki megpróbálja tökéletes színvonalon művelni azt a fajta vendéglátást, amit csinál.

Otthon hogyan főzöl?

Szeretik azt mondani rám, hogy túlkompilálom a dolgokat, miközben a magam részéről nagyon szeretem az egyszerű ételeket. A tojásos galuska például nagy kedvencem, fejes salátával bármennyit meg tudok enni belőle. Ha ünnepi ételekről van szó, akkor az egyik kedvencem a jól elkészített töltött káposzta. Mondhatod, hogy nagyon magyar lélek dobog bennem, és nem cáfolom, valamint próbálom is ezt a mentalitást belevinni a mi vendéglátási stílusunkba.

Hogyan szoktál ünnepelni?

Én óvatos duhaj vagyok! Nálunk nincsenek nagy bulik, inkább házi összejöveteleket szoktunk tartani. Aznap, amikor megkaptuk a csillagot, éjjel fél kettőre értem haza, és hajnali négy-ötig megkoccintottuk a sikert a családdal is, amelynek rendkívül fontos szerepe volt abban, hogy mindezt elértük.

Egy ekkora siker után mi a következő lépés? Azonnali csúcstámadás a harmadik csillag felé?

Lépcsőről lépcsőre szeretek haladni. Mindenki azt kérdezte, hogy innen egyenes út vezet a három csillagig? Úgy vagyok velem, hogy olykor meg kell állni és meg kell élni a pillanatot. Emögött az eredmény mögött rengeteg lemondás, munka, áldozat és pénz van. És szerintem jó érzéssel, természetesen, izzadságszag nélkül kellene megélnünk ezt a sikert. Ebben erősített meg a Michelin igazgatója is, aki a gála után azt mondta, ne változtassunk semmin, mert nem a távoli múlttal, hanem az előző hónapok munkájával érdemeltük ki a második csillagot. Most lehet, hogy éveken át a két csillag megtartása lesz a feladatunk. Nem szabad megállni, és azt mondani, hogy mindent tudunk, mert akkor megáll a fejlődés, és csak a nyájképesség marad, semmi több.

How would you summarize the two years you have spent working with Onyx?

I took over the managing of Onyx in 2016. At the time, it had been awarded one Michelin star. We managed to keep that star in 2017, and received the second Michelin star in the spring of 2018; a historical award in terms of Hungarian gastronomy. We were overjoyed of course. Whereas the winners of the Academy Award receive a small golden statue, we were given a new chef coat with two small stars sewn onto it.

How did the second star change your lives?

We are in the limelight, and receive lots of requests — many people are happy for our success! Despite that, nothing has changed in the restaurant; we continue to focus on preparing perfect dishes in the same, consistent quality.

Which aspect of your job do you enjoy the most?

I love creating, to be inventive and to work out new ideas. If something doesn't work, I toss it out and start over. I like what's happening now, but I wouldn't want to be a star chef. I'm not a certified master; I'm a cook, a chef who tries to do his work in this industry whilst upholding the highest possible standards.

How do you cook at home?

People like to claim that I overcomplicate things, while personally I really enjoy simple food. Dumplings with eggs is one of my favourite dishes; there is no amount I can't finish with some lettuce on the side. In terms of celebratory dishes, one of my favourites is excellently prepared stuffed cabbage. You could say that a very Hungarian heart beats within me; I don't deny this, and incorporate this disposition into the style of my restaurant as well.

How do you usually celebrate?

I'm a cautiously wild person. We don't host big parties; we rather hold get-togethers at home. On the day we received the second star, I returned home at 1.30 am and celebrated with my family till dawn. Their role in this success was incredibly important.

What is the next step after a success like that? A head on competition for the third star?

I like to move forward step-by-step. Everyone asked me whether the road will lead straight to the third star. I feel that sometimes you have to stop and live in the moment. Behind this success there is a great amount of sacrifice, work and money. I believe that we should enjoy this success in high spirits, naturally and without tasting our own sweat. The director of Michelin confirmed this conviction when after the gala, he said that we shouldn't change a thing, for it was not the distant past that made us worthy of the second star, but the last few months. Keeping these two stars may be our task for the next few years. You shouldn't halt, convinced you know everything, because with that, innovation will halt as well, and only arrogance remains — nothing else.

“I HELD MYSELF
BACK UNTIL NOW —
MOTHERHOOD
MADE ME A REAL
HEDONIST”

„EGÉSZEN IDÁIG
VISSZAFOGTAM
MAGAM: AZ
ANYASÁGGAL
LETTEM IGAZI
HEDONISTA”

PÁSZTOR ANNA

Fonogram-díjas énekesnő,
dalszerző, előadóművész
*singer awarded the Fonogram,
songwriter, and performer*

Elsődlegesen mi a foglalkozásod?

Boldog vagyok, ha énekesnőnek hívnak, a legboldogabb, ha dalszerzőnek. 21. századi reneszánszember vagyok, sok mindenbe belepanszoltam, de egy dologhoz értek igazán; a dalszerzéshez. Zseniális dolgokat kapok: úgy érzem, egyfajta csatorna vagyok a föntiekkel (vagy épp a lentiekkel). Nagyon szerencsésnek mondhatom magam, amiért ilyen üzeneteket szolgáltatathatok. Nem magamat tartom zseniálisnak: máshonnan kapom mindezt. Lázás állapot ez, ahogy Kiss Tibivel beszélünk róla egyszer.

Nem fárasztó mindig Pásztor Annának lenni?

Nem. Hülye emberekkel lenni, az a fárasztó. Persze én is hülye vagyok, de saját magadon nem érzed annyira. És sokkal könnyebb is szélsőségekben kalandozni; torzítás nélküli önmagunkat a legnehezebb színpadra vinni. Mostanában ez utóbbi érdekel, és borzasztó izgalmas ez a lemeztelenedés. Emellett nagyon szélsőséges vagyok saját magam provokálásában. Mikor sikerül felállítanom magamról egy bálványt, akkor azt érzem: nincs tovább, meghalok. Ilyenkor arra ébredem, hogy szét kell rombolnom saját magam bálványát: az áldozatot, az értelmes kislányt vegye át valaki más.

Mit jelent számodra az ünnep?

A nagy mélységek és nagy magasságok óriási kegyelmek. Hiszek az örömmel csinált, ad-hoc ünnepekben. Áthívni a barátnőket és két napig sütni-főzni, fröccsözni, nevetgélni: ezek a spontán ünnepek nagyon jók. Én általában akkor tudok ünnepelni, mikor összhangban vagyok saját magammal. Ilyenkor bármilyen pillanatra tudok ünnepet vinni: a zokniszagú zenekari buszonülésbe, a kislányom pelenkacseréjébe, bármibe.

Milyen a Pásztor Anna-féle hedonizmus?

Az élet pozitív imádatát szeretem. Ételek, italok, szerelem, ruhák, a világ: minden, de minden benne van, a világ jobbátételével együtt, mely a segítőnek is csodálatos élmény. Meg kell szabadulni attól, ami nyomorulttá tesz; ne szolgálj miniatűr trafóként a társadalom elemszintű elgépesedését. Én önmagam trafója vagyok. A zenekarral nincsenek munkanapok, nem érzem, hogy dolgoznék.

Ez a hedonizmus hogyan változott a gyerekekkel?

Mit változott, azóta jött meg! Sokkal visszafogottabb voltam előtűk. Mellettük rájöttem, hogy a régi problémáim nevetséges hülyeségek. Aztán egyszer csak azt éreztem: most azonnal bele kell harapnom a világba!

Meddig maradsz még szerinted rockénekesnő?

Amíg izléses. Van egy számunk, amiben azt üvöltöm: Lőjetek le, ha már nem élek! Remélem, hogy seggbe rúg valaki, ha már atomgáz; ha az lesz, hogy nézd, a mama hogy erőlködik a kis kombinéban! Amíg száz százalékgig hitből és zsigerből jön, addig nem lesz izzadságszagú. Bármelyik pillanatban megtörténhet bármi: semmibe sem kapaszkodom görcsösen. De a zenekar tuti, hogy borzasztóan hiányozna. Tudsz mondani annál menőbbet, minthogy énekesnő vagy egy rockzenekar élén? Nem, nem tudsz mondani.

What is your occupation first and foremost?

It makes me happy when I'm called a singer, but I'm the happiest being a songwriter. I'm a 21st century renaissance woman; I dove into many things. But I'm really good at one thing in particular: song writing. I receive brilliant inspiration; I feel that I possess a channel that connects me to the ones above (or perhaps, below). I can call myself very fortunate to be able to convey such messages. I don't believe that I'm brilliant — I get all this from somewhere else. It is a fevered state, as I once discussed with Tibi Kiss.

Isn't it tiring to always be Anna Pásztor?

No. Being with stupid people is tiring. I'm crazy, too, of course, but it isn't so bothersome when it's you yourself. And it's much easier to roam free in the extremes; there is nothing harder than to appear on stage without any distortion. This is what interests me lately, and I find this kind of bareness terribly fascinating. Besides, I can go to extreme lengths in provoking myself. When I manage to raise an idol of myself, of my image I feel: there is no tomorrow, I die. At these times I realise I must destroy this idol, this totem of me: the role of the clever, ever-sacrificing little girl must be taken over by someone else.

What does celebration mean to you?

Great depths and great heights are vast privileges. I believe in joyful, ad-hoc celebrations. Having your girlfriends over, cooking and baking for two days, drinking, laughing: these spontaneous celebrations are truly wonderful. I can usually celebrate when I'm in harmony with myself. At these times I can celebrate any and every moment; sitting on the tour bus smelling of old socks; changing my daughter's diaper; everything.

What is hedonism like á la Anna Pásztor?

I love the positive worship of life. Food, drinks, love, clothes, the world: everything and more, including making the world a better place, which is a wonderful experience for those who are helping as well. Get rid of the things that make you miserable; don't be a miniature battery, always on charge mode in this mechanical society. I am my own power bank. There are no workdays with the band, it doesn't feel like work.

How did your hedonism change with the birth of your children?

Change? That's when it started! I was much more reserved before them. With them I realised that my old problems are ridiculous bullshit. Then one day I felt: I must bite into the world immediately.

How long do you think will you remain a rock singer?

As long as it's tasteful. We have a song in which I shout: Shoot me if I'm dead! I hope somebody will kick me in the ass when it becomes utterly cringe worthy, when it's like 'Look at that old hag straining herself in her lingerie.' As long as you do it a 100% from belief, from the gut, they won't taste the sweat. Anything could happen anytime: I don't compulsively cling to anything. I would miss the band terribly for sure. Cause can you say anything cooler than that you are the frontwomen of a rock band? No, you can't.

“I’M NEVER
SATISFIED –
BUT NEVER
DISAPPOINTED
EITHER!”

„SOHASEM
VAGYOK
ELÉGEDETT –
DE CSALÓDOTT
SEM!”

FODOR ZOLTÁN

koreográfus, táncművész, művészeti vezető
choreographer, dancer, art director

Koreográfus, táncművész, művészeti vezető – melyik titulus áll hozzád a legközelebb?

Lélekben mindig táncos maradok. A koreografálást azért kezdtem el, hogy megvalósítsam a saját elképzeléseimet; az együttesépítésben néha nehéz helytállni, de szeretem a kihívásokat. Az apró sikerek vittek előre táncosként, koreográfusként és művészeti vezetőként is a mai napig.

Mit szeretsz leginkább a táncban?

A harmóniát. Minden műfajra nyitott vagyok: számomra a minőség a legfontosabb, és a valódi értékek felfedezése. Olykor egy zene vagy érzelem ragad magával, máskor valamilyen történelmi témát dolgozok föl, illetve többször készítettem már táncátiratot operából, novellából, sőt, még mesékből is.

Hogyan építesz fel egy koreográfiát?

Először általában egyetlen kép rajzolódik ki bennem, majd ehhez párosul a zeneválasztás, aztán a további képekből és ötletekből kialakul a látványvilág, az atmoszféra. Az egész alkotói folyamat során azt keresem, hogy ezt az érzést és látványt milyen megoldásokkal lehet úgy megvalósítani, hogy a tartalmi mondanivaló is megfelelő hangsúlyt kapjon.

Mit szeretsz jobban: te magad táncolni vagy másokat instruálni?

Azt szeretem, amikor látom, hogy létrejön valami: amikor megszületik egy mozdulat, vagy akár egy egész darab. Ez volt fontos akkor is, amikor én álltam a színpadon, és most is, amikor kívül helyezem magam.

Mikor vagy elégedett egy produkcióval? És mikor vagy csalódott?

Igazán egyiket sem szoktam érezni. Hiszem, hogy az alkotási folyamat nem feltétlenül ér véget a bemutatóval. Mindig látok valamit, amit lehetne máshogy, jobban csinálni. De csalódott sem szoktam lenni, hiszen minden, amit csinálok, belőlem jön: abból, ahogy az adott időszakban éppen létezem. Egy jó előadás után inkább büszke szoktam lenni. Büszke magunkra, a táncosokra, az előadásokat és az együttes működését segítő kollégáimra, mert egy jó előadásban az egész társulat munkája benne van.

Mitől jó igazán egy táncos?

A precizitást, a tudatosságot és a kidolgozottságot szeretem, valamint nagyon fontos számomra az előadó kisugárzása, hitelessége.

Voltak mérföldkövek az életedben? Pillanatok, mikor megállsz és elgondolkozsz a múltról és a jövőről?

Társulatvezetőként és magánemberként is folyamatosan a jövőn gondolkodom, de sokszor tekintek vissza is, hiszen a múlt elemzése, az eredmények és hibák feltérképezése elengedhetetlenül fontos a fejlődés szempontjából. A jövőt pedig úgy próbálom építeni, hogy megpróbálom felismerni a jelen adta lehetőségeket.

Choreographer, dancer, and art director – which title do you feel closest to?

In spirit, I will always be a dancer. I started practicing choreography to realize my own ideas; sometimes it's hard to figure out how to build collectively, but I like challenges. Small successes push me forward in my roles as a dancer, choreographer and art director to this very day.

What do you like the most about dancing?

Harmony. I'm open to all genres: for me, what is most important is quality and the exploration of real values. Sometimes, a music or emotion sticks with me, sometimes I work on a historical theme: I have made dance adaptations from operas, novellas and even tales in the past.

How do you design a choreography?

It usually begins with a single picture that takes shape in my mind. Then, the music selection is coupled with it, and the scene and atmosphere emerge from further images and ideas. Throughout the creative process, I look for solutions to achieve this feeling and vision so that the message of the content is properly emphasized.

What do you prefer: when you dance or when you can instruct others?

I like when I see something forming: when a movement or even a whole piece begins to come to life. This was crucial in the beginning when it was me standing on stage and now, when I'm off stage as a choreographer or director.

When are you satisfied with a production? And when are you disappointed?

I don't really feel either of these. I believe the creative process does not necessarily end with the first performance. I always see something that could be different, or better done. But I'm not disappointed either, because everything I do is a part of me, of how I was feeling at that time. After a good performance, I feel proud. I am proud of us, the dancers and the colleagues who provide assistance during the performances and aid the work of the entire group, because the whole company's work is responsible for a great performance.

What makes a good dancer?

I like precision, awareness and elaboration. I also appreciate the aura and authenticity of an artist.

Were there any milestones in your life? Moments when you stopped and began to think about the past and the future?

Both as a dance company director and a private individual, I continue to think about the future, but I also look back, because analyzing past works and mapping out their results and mistakes is crucial for development. I aim to build my future by recognizing the opportunities of the present.

interview

“THE ESSENCE
OF BEAUTY
COMES FROM
HOME”

„A CSINOSAN
MŰKÖDÉS
OTTHONRÓL
JÖN”

JUHÁSZ ANNA

irodalmár, kulturális menedzser
litterateur and cultural manager

Kérdés nélkül te vagy a legdivatosabb magyar irodalmár. Van úgy, hogy egy irodalmi est határozza meg a ruházatod?

Igen, persze! Ünnepesteken letisztultabb, nem nagy mintás, egyszínű darabokat viselek, kortárs témákhoz pedig nagyon színes ruhákat választok. Emellett a színpadi szabályokra is figyelni kell: több száz ember vesz részt egy-egy estemen, melyhez szükséges a látványos vizuális kommunikáció. Moderátori, irodalmári szerepem mellett látványelem is vagyok a színpadon, így izgalmas feladat az ehhez szükséges külső megújulás is.

Honnan jön egy-egy irodalmi est ötlete?

Magamba építem a körülöttem lévő világot; otthoni hatás, hogy minden inspiráció számomra. Például arról is eszembe jutott valami, ahogyan most megfogtad a csészéd. Emellett folyamatosan versek vannak a fejemben, melyekből együttesen kialakul egy koncepció. De természetesen egy-egy évforduló is inspirál.

Apropó, évfordulók: úgy tudom, te is hasonló jubileumot ünnepeled, mint mi...

Igen, pont 2008 őszén, tíz éve volt a legelső estem! Akkor még csak egy-egy irodalmi beszélgetést tartottam, melyek előtt nagyon izgultam – de az azóta beért tíz év idén csúcscsododik ki. Várakozásokkal, kíváncsisággal, elhivatottsággal és jubileumokkal teli ez az év: megszületett az első gyermekem, Mimi, édesapám évfordulója miatt (*Juhász Ferenc költő – a szerk.*) forgatunk, és könyvet is írok róla, az estek is folyamatosan pörögnek, visszahívtak az Anna-bálra, valamint szeptembertől új helyszínek, programok várnak. Azonban a sok munka ellenére is nagy emelkedettségben telik ez az időszak. Úgy érzem, valami szuper dolog történt az elmúlt tíz évben.

Szerinted érdemes megállni és reflektálni arra, mit is tanultunk az elmúlt évtizedből?

Irodalmárként az életem nem olyan, mint egy táncosé vagy színésznőé: a korommal nem változik a karakterem. Tíz év kellett hozzá, hogy kiderüljön: a magyar közönség nagyon szereti azt az irodalmi életet, melyet közösen létrehoztunk – ebből rengeteget lehet tanulni, és azt hiszem, sok van még abban, amit csinálunk. Szeretek összefoglalni, nagyra becsülöm a velem dolgozókat, és nem győzök köszönetet mondani; szerintem ez a megbecsülés és tisztelet az, ami mindenkit továbbvisz.

Othon is ilyen csinosan öltözködsz?

Ahogy édesapám mondta, szomorúbbat nem tud annál elképzelni, hogy valaki gyönyörűen felöltözve indul el a városba, majd otthon felveszi a melegítőnadrágot. Az egymás iránti tisztelet jele, hogy az öltözködésre ugyanúgy figyelünk, mint a modorunkra, mozdulatainkra vagy épp a szókincsünkre. A vasárnapi ebéd kiöltözése máig megmaradt – de ez nem is a ruháról, inkább az általa sugárzott tiszteletéről szól, a közös idő tiszteletéről és az egymásra figyelésről. És számomra az ünnep ez az egymásra szánt idő. Természetesen az ajándéktárgyakban is hatalmas figyelem és erő lakozik, de mégis, számomra az idő a legnagyobb ajándék, amit másoknak adhatunk.

Without question you are the most fashionable Hungarian litterateur; are there times when a literary evening defines the outfit you choose?

Yes, of course! For elegant events I wear simpler clothes, with clean lines and without loud patterns, whereas for contemporary topics I choose very colourful pieces. Besides, I must pay attention to the stage rules as well: hundreds of people attend my evenings, and that requires spectacular visual communication. Besides my role as a moderator, I'm also a showpiece on stage. Therefore, the renewal of appearance is a fascinating task, too.

Where do your ideas come for your literary evenings?

I build the world that surrounds me into myself; it was my family's influence that made everything inspirational for me. For example, the way you hold your cup gave me an idea as well. Furthermore, I always have poems on my mind, and when joined together they form a concept. But of course anniversaries are also inspirational.

That reminds me, as far as I know you are celebrating a similar anniversary as us...

Yes, it was exactly ten years ago, in the autumn of 2008, that I held my first event! Back then I only hosted a few literary evenings and I was always really nervous beforehand – but the decade has since then caught up with me, and this year it will come to completion. This year is filled with anticipation, curiosity, commitment and anniversaries: my first baby, the lovely Mimi was born, due to the anniversary of my father's passing (*Ferenc Juhász, poet – editor's note*) we are making a film and writing a book about him; the evening events continue to race by; I was called back to the Anna Ball; and there will be new places and programs from September onwards. However, despite the amount of work I have, I spend this time in joy. I feel that something extraordinary has happened in the last ten years.

Do you think it's worth stopping and reflecting on everything you've learned from the past decade?

As a litterateur, my life is not like that of a dancer or actress: my role doesn't change with my age. It took me ten years to realise: The Hungarian audience really likes the literary life that we brought about together – we can learn a lot from this, and I believe there is still much to explore in what I do. I like evaluating, and I hold the people I work with in high regard. I cannot thank them enough; this appreciation and respect is what moves us forward.

Do you dress this well at home, too?

As my father used to say; there is nothing sadder than people that go out in the city dressed beautifully, but put their sweatpants on at home. It is a sign of respect that we pay as much attention to the way we dress as we do to our manners, movements or words. The custom of dressing up for Sunday lunch still remains – but this is less about the clothes we wear and more about the respect we express with them; respect of the time we have together and of attentiveness to each other. And for me, celebration is the time we have for each other. Of course there is a great amount of attention and power in presents as well, but still, for me time is the greatest gift that we can give.

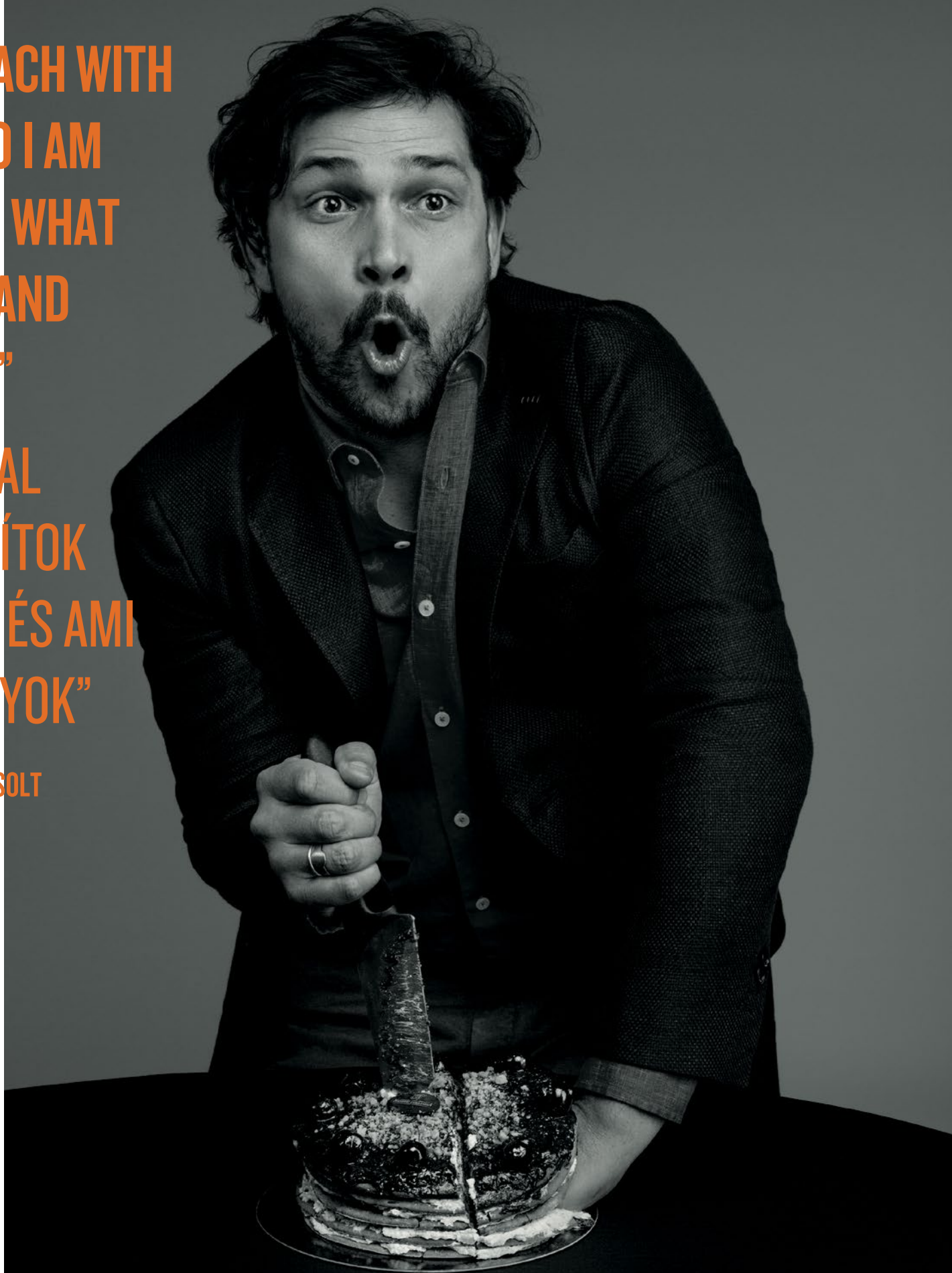
interview

„I TEACH WITH
WHO I AM
AND WHAT
I STAND
FOR”

„AZZAL
TANÍTOK
AKI, ÉS AMI
VAGYOK”

NAGY ZSOLT

színész
actor

Még játsszátok A pitbull cselekedetei című darabot. Egyszer azt mondtad, hogy te vagy a pitbull. Ezt tartod még?

Igen, de igazából lelkiileg és szellemileg vagyok az. A pitbull figurája szimbolikus volt. Akkoriban munka után a midnight expresszel mentem haza, ahol mindenféle emberrel találkoztam. Remek társadalmi metszetkép volt tíz éven keresztül éjszaka a vonat. Zsonglőrök, francia birkózók, lovászok, Diótörő-kisasszonyok, meleg kalauzok, akik csodálatos történeteket meséltek, és mellesleg a Kempinski akkori sous-chefjétől tanultam meg egy évtizednyi vonatkozás közben főzni is.

Színház vagy film? Melyiket érzed közelebb magadhoz?

Teljesen más a kettő. Az egyik megfagyasztja a pillanatot, a másik pedig folyamatosan változik. A film egy varázsdoboz, ahol nagyon kevés múlik a színészen. Kiválasztanak bizonyos jeleneteket, összevágják, zenét tesznek alá. A színház ellenben nagyon sérülékeny műfaj: nincs két ugyanolyan előadás vagy közönség sem, ami szintén nem elhanyagolható. Ugyanis nem magunknak csináljuk a színházat; fontos, hogy kinek mondjuk, amit mondunk. Egyetértetek Zsótér Sándorral, aki szerint a színházban nem kikapcsolódnunk kell, hanem bekapcsolódnunk. Ez a kulcsmondat nemcsak a színházra igaz, hanem az egész életre.

Nagyon karakán egyéniség vagy, erős véleményed van a világról. Vezető típusnak tartod magad?

Én dolgozó ember vagyok. Szeretnék példát mutatni a következő generációnak, hogy ők is tudjanak úgy valakibe kapaszkodni, ahogy például én tettem Latinovits Zoltánnal, akinek minden filmjében, könyvében és az összes egyes pillanatában nagyon erősen érzed az embert és azt, amit állít a világban.

Te állítasz valamit a világban? És ha igen, akkor mit?

A közösség erejét, a következetességet, a munkát. Építeni szeretek, nem rombolni. Gondolatokat, vezérfonalakat adni másoknak. Azal tanítok, aki és ami vagyok. Ezért fontos egy közszereplő viselkedése. Drogotál? Ittasan vezettél? Kezet emeltél valakire? Volt olyan időszak, amikor a bulvársajtóban engem is azonosítottak agresszív megnyilvánulásokkal, de ez már a múlt. Felnőttem.

Hogyan éled meg az ünnepeket? A színészek sokszor dolgoznak karácsonykor, pedig az egy olyan időszak, amikor az emberek többsége megáll.

Mi nem dolgozunk karácsonykor. Tilos. Nem csak magam miatt. Meg is mondtam az Örkényben és a Székényben, hogy egyetlen karácsonyi előadással szétvágják nemcsak a színészek, hanem a műszak, az öltöztetők, a díszletesek, a büfés és még legalább nyolcvan ember karácsonyát. Ezért nincs már évek óta ilyenkor előadás, de húsvétkor sem. És ez azért van, mert pofázok. Nekem az az ünnep, ha együtt lehetek a családommal, imádom velük lenni. Ha elmegyünk együtt Párizsba négy napra, az csodálatos, de ha az összes kölyök együtt van anyámnál Újpesten, az is csodálatos. Ezek jó dolgok csakúgy, mint a végigdolgozott hónapok után látni egy kerek egész filmet, amire büszke lehetsz.

The Acts of Pitbull is still playing in the theatre. You once said you were the pitbull. Do you still maintain this statement?

Yes, but I am one in a spiritual and mental way. The figure of the pitbull was symbolic. At that time, after work, I travelled home with the midnight express where I met all kinds of people. It was a great social engagement for ten years at the night train. Jugglers, French wrestlers, grooms, young nutcracker ladies, gay ticket inspectors, who all told wonderful stories. Besides these stories, I also learned how to cook from the Kempinski's former sous-chef – on the train!

Theatre or film? Which one do you feel closer to?

The two are completely different. One freezes the moment, while the other is constantly changing. A movie is a magic box, where very few things depend on the actor. They select certain scenes, combine them and add music. Theatre, however, is a vulnerable genre: no performances or audiences are alike, which is not irrelevant. We do not perform theatre for ourselves; it is important who we are talking to and what we are talking about. I agree with Sándor Zsótér, who says that theatre is not for sitting back and relaxing, but for engaging. This is not only true for theatre, but for life as well.

You are very resolute and have a strong opinion about world. Do you consider yourself a leader?

I'm a working man. I would like to show an example to the next generation, to know how to hold on to someone – like I did with Zoltán Latinovits. In all of his films, books, and moments, you can feel his personality, and what he is saying to the world, very strongly.

Do you say anything to the world? And if so, what?

The power of community, consistency, and the power of work. I like construction, not destruction. I like to give thoughts or guidelines to others. I teach with who I am and what I stand for, which is why it is crucial for a public figure to behave. Have you done drugs? Have you driven drunk? Have you raised a hand against someone? There was a time when I was identified with reckless behaviour in the tabloids, but that is in the past. I grew up.

How do you enjoy holidays and festivities? Actors often work at Christmas time, when most people take a break.

We don't work at Christmas. It is forbidden, and not just because of me. I told the theatres Örkény and Székény that not only the actors, but also the backstage staff, dressers, set decorators, bartenders, and at least eighty more people's Christmas celebrations are disrupted with a single performance. That is why there are no performances during that time for years, not even during Easter – because I dared to talk. For me, the holiday is when I can spend time with my family. I love being with them. It is wonderful if we travel to Paris for four days, but if all the kids are together at my mother's in Újpest, that's wonderful as well. These are good things, like seeing a whole completed movie you can be proud of after many months of work.

“MY GREATEST
HAPPINESS IS
WHEN
EVERYONE
ELSE IS HAPPY”

„AZ
A LEGNAGYOBBI
BOLDOGSÁG,
HA MINDENKI
MÁS BOLDOG”

WEISZ FANNI

hallássérült fotómodell, szépségkirálynő,
esélyegyenlőségi aktivista
*hearing impaired model, beauty queen,
and equal opportunity activist*

Rengeteg tévéműsorban, divatkampányban, kifutón szerepelsz, és esélyegyenlőségi aktivistaként is működsz. Mi áll hozzád ezek közül a legközelebb?

Nem tudnék választani, mindegyik munkámat nagyon szeretem, és büszke vagyok rá, hogy mindezekkel egyszerre foglalkozhatok.

Hétévesen kaptál egy implantátumot, mellyel hallhatnál – de egy korábbi interjúban azt nyilatkoztad, nem használod. Ez így van?

Igen, így van: nem szeretem, mert szédülök tőle és fáj a fejem. Az én világom a csend, és mivel így is születtem, ezt szoktam meg, tökéletesen elvagyok így.

Sok hátrány ért gyermekkorodban a siketséged okán? Hogyan hat mindez arra a kedves és magabiztos Weisz Fannira, akit közel százezeren követnek az Instagramon?

Rengeteget bántottak, kinevettek, mutogattak rám régen, amiért siket vagyok. Aztán megtanultam kezelni mindezt vagy épp nem foglalkozni vele. Az Instagramon, ahogy más médiafelületeken is, szeretném megmutatni a követőimnek, hogy soha semmit nem szabad feladni. Számomra a legfontosabb hitvallás, hogy mindenkinek ugyanannyi lehetősége van megvalósítani az álmait. Merjünk nagyot álmodni, dolgozzunk érte és valósítsuk meg!

Mindig nagyon divatos vagy. Hogyan szeretsz a leginkább öltözködni?

Nekem a legfontosabb az, hogy ruhadarabtól függetlenül jól érezzem magam a bőrömben. Kedvtől függ, hogy miben indulok el, de alapvetően szeretek csinosan, vagányan, lazán és mindig alkalomhoz illően öltözködni.

Mi volt a legünnepibb pillanat az életedben?

Nem is kérdés: mikor Peti, a párom megkérte a kezemet! Életem egyik legszebb napja volt, és mindig örömmel fogok rá visszagondolni. Egyébként pedig zártabb körben szeretek ünnepelni, nem vagyok nagy bulizós. Viszont biztos nagyot néz mindenki, de szeretek táncolni is, mert érzem a basszust és nézem az emberek mozgását, amiből látom, milyen fajta zene szól éppen.

Mennyiben különbözik az a Weisz Fanni, akit a képernyőn látunk attól, aki valójában vagy?

Úgy érzem, ugyanolyan vagyok, mint a képernyőkön. Sohasem szeretném megjátszani magamat: szerintem az őszinteség az egyik legfontosabb dolog az életben, mindenkiben nagyra értékelem; a hazug embereket pedig ennélfogva nagyon megvetem.

Van olyan pillanat ebben a nagy pörgésben, mikor megállsz és elgondolkodsz az életedről? Leülsz néha mérlegelni?

Nincs időm arra, hogy leüljek gondolkodni, de ez nem „sajnos”, inkább „hál’ istennek”! Míg sokan arra panaszkodnak, mennyit kell dolgozni, én nagyon örülök neki, mert a hiánya sokkal rosszabb. Szerintem sohasem szabad teljesen meglegedned magaddal és hátradőlnöd.

Mitől szoktál igazán boldog lenni?

Nekem az a legnagyobb boldogság, ha mindenki más boldog, és mosolyt csalhatok az emberek arcára.

You appear on many TV shows, in fashion campaigns, on catwalks, and are also an equal opportunity activist. Which one is closest to your heart?

I could never choose. I really love all of my jobs and I'm proud to do them all.

When you were seven you received an implant that could enable you to hear, but in a previous interview you said you don't use it. Is that true?

Yes, it's true. I don't like it because it makes me dizzy and my head hurt. My world is quiet and because I was born this way, I'm used to it. I'm perfectly fine with it.

Did you have many disadvantages when you were child due to your hearing impairment? How did these affect the now kind and confident Fanni Weisz with almost a hundred thousand followers on Instagram?

In the past many people hurt me: laughed and pointed at me because I was deaf. But I learned to handle it and let go of it. I would like to show my followers on Instagram and other social media sites that giving up should never be an option. Most importantly, I believe that all of us have the same chance to accomplish our dreams. Let yourself dream big, work for it, and fulfill it!

You are always very fashionable. How do you like to dress the most?

What matters most is to be comfortable in my skin, regardless of the clothes I happen to be wearing. What I choose to wear when I go out depends on my mood, but I usually like pretty, cool and casual clothes that fit the occasion.

What was the most festive moment in your life?

Without a question it was the moment when Peti, my partner, asked me to marry him. It was one of the most beautiful days in my life, and will always be a joyful memory. Otherwise I don't like big parties, I like celebrating with the people closest to me. You may be surprised to hear I like dancing too – I can feel the bass and look at the movements of others to figure out the genre of the music from these signs.

How is the real Fanni Weisz different from the one we see on TV?

I think they are the same person. I would never want to pretend to be someone I'm not: honesty is one of the most important things in life, and I greatly appreciate it in everyone, hence I really disdain liars.

Are there moments when you stop and think about your life? Do you ever look back?

I don't really have time to sit down and think – but this isn't an 'unfortunately', more of a 'thank God' situation! While many people complain about having too much work, I love it, and would miss it greatly otherwise. I think we should never be so completely satisfied with our life to just lie down and stop working.

What makes you truly happy?

My greatest happiness is when everyone else is happy, and when I can make people smile.